

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost dovolává se především zmatku dle § 281 čís. 5 tr. ř., poněvadž nalézací soud pominul v důvodech rozsudku úplně mlčením hájení se obžalovaného Františka B. dotvrzené seznáním spoluobžalovaného Š. a podporované obsahem četnického oznámení i jinými výsledky průvodního řízení, že obžalovaný B. sice spolupůsobil při vyvalení bedny z vypáčeného vagonu na pole a jejím otevření, že však po otevření bedny dostal strach a odešel pryč s Ladislavem Š., ničeho z obsahu bedny si nepřisvojiv. Zmateční stížnost shledává v pomnutí této okolnosti neúplnost rozsudku ve výroku o rozhodujících okolnostech, vycházejíc se stanoviska, že krádež zůstala ohledně Františka B., jenž neměl v úmyslu b o t y k u s v é m u p r o s p ě c h u odejmouti, tudíž odciziti, v období pokusu, který se stal dobrovolným upuštěním pachatelovým beztrestným. Než neúplným ve smyslu § 281 čís. 5 tr. ř. jest rozsudek jen tehdy, pominul-li okolnost, jež mohla by míti závažný vliv na rozhodnutí soudu o vině obžalovaného. I kdyby okolnost v rozsudku mlčením pomnutá, že totiž František B. po otevření bedny dostal strach a odešel pryč s Ladislavem Š., ničeho z obsahu bedny si nepřisvojiv, mohla snad nasvědčovati tomu, že, přesvědčiv se o obsahu bedny, upustil od úmyslu, přisvojit si z něho něco pro svou osobu, přece jen nelze z ní odvozovati, že by při vypáčení vagonu a společném vyvalení bedny z něho a z nádraží na pole, nebyl stěžovatel měl společný se spolupachateli úmysl, bednu i s dosud neznámým obsahem si přivlastniti. Vyvalením bedny na pole a vypáčením byla však krádež jako taková dokonána, to tím spíše, ano při krádeži, spáchané více spolupachateli netřeba, by úmysl každého směřoval k jeho osobnímu prospěchu, nýbrž stačí, spolupůsobil-li vědomě při odejmutí věci z cizího držení ve prospěch kterékoliv osoby zúčastněné na krádeži. Byla-li však krádež dokonána, pak nelze ovšem již mluviti o beztrestnosti následkem dobrovolného upuštění od pokusu, nýbrž beztrestnost mohla by již jen nastati úplnou náhradou škody z účinné lítosti, na niž ovšem nic z okolností, při hlavním přelíčení tvrzených, nepoukazuje. Jest proto zřejmo, že omluvě Františka B., v důvodech rozsudku mlčením pomnuté, význam rozhodující ve smyslu § 281 čís. 5 tr. ř. nepřisluší a že zmateční stížnost dospívá k opačnému názoru jen nesprávným právním pojmáním zákonného předpisu o krádeži a pokusu.

Čís. 371.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Tabák jest předmětem potřeby.**

(Rozh. ze dne 12. února 1921, Kr I 683/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 23. června 1920, jímž byli stěžovatelé uznáni

vinnými přečinem dle § 11 čís. 4 a § 25 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost odpírá kuřivu povahu předmětu potřeby, dovozujíc, že kuřivo není ani požívatinou, ba ani pochutinou, že tedy neslouží k uspokojení řádné životní potřeby lidské. Kouření je dle stížnosti zlozvykem, libůstkou, vášní, která nezasluhuje ochrany zákona o trestání válečné lichvy. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Dle § 1 zákona o trestání válečné lichvy jsou předměty potřeby movité věci, které slouží přímo nebo nepřímo k ukojení potřeb lidských a potřeb zvířat domácích. Zákon tudíž neomezuje pojem předmětů potřeby na požívatiny, tedy jen na věci, sloužící lidem k ukojení hladu a žízně, nýbrž zahrnuje pod pojem ten také všechny věci, jejichž používání je vzhledem ke zvykům a osobním náhledům potřebou značné části obyvatelstva. Obtížné poměry, přivoděné válkou, kladou na sílu a vytrvalost obyvatelstva tak značné požadavky, že se stala naléhavou potřeba prostředků, jež jsou způsobilými je, třeba i jen dočasně, vzpružiti. Tuto vlastnost má nepopíratelně i tabák a zmateční stížnost tudíž neprávem spatřuje v kouření pouhý zlozvyk, libůstku a vášň, nezasluhující zákonné ochrany. Ona blahodárná vlastnost tabáku pak má v zápětí, že jeho spotřeba v poslední době značně vzrostla, takže se mnohým stal předmětem potřeby přímo naléhavé. Sama zmateční stížnost označuje kouření jako zjev všeobecně rozšířený.

Čís. 372.

Zmatek dle čís. 11 § 281 tr. ř., určil-li nalézací soud zkušební dobu pouze na jeden rok, ač úhrn hlavního a náhradního trestu na svobodě převyšoval 6 měsíců.

Výrok o propadnutí zabavených předmětů při odsouzení pro válečnou lichvu lze bráti v odpor pouze odvoláním, nikoliv zmateční stížností.

(Rozh. ze dne 12. února 1921, Kr II 263/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení částečně zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Olomouci ze dne 22. července 1920, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., a změnil výrok o podmíněném odsouzení v ten smysl, že prodloužil zkušební dobu na 2 léta.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost spatřuje s hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 11 tr. ř. porušení zákona v tom, že nalézací soud, vysloviv, že odsouzení obžalované je ve smyslu zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. zák. a n. podmíněné, stanovil zkušební dobu na jeden rok. Stížnost vy-